

hánygyár és vámház közötti vízállásos területből kér 3316 négyszögölet mintegy 14000 koronaért. Kötelezi magát a gyár arra, hogy az említett területen három esztendőn belül hatalmas ipartelepét létesít, amelyben 300 munkást foglalkoztat. A gyár ugyanis mostani ipartelepén nem fér már el és ezért kénytelen olyan területre gondoskodni, amelyen minden tekintetben megfelelő modern ipartelepét létesíthet.

Ugyancsak telket kér a közel egy évszázad óta fenálló híres szegedi Pálffy-féle gépgyár is, amely mostani Kálvária-utcai telepen nem képes eleget tenni a rendelkezésnek. A gyár tulajdonosa Pálffy Dániel a rendező-pályaudvar előtti vízállásos területet, a melléte elterülő ugynevezett gyeprégi-csárdát és a tanítóképző intézet füvészkertjét összesen, mindegy 14 holdat kér a várostól. Ezen a helyen építené fel a gyáros új gépgyárát és ugyancsak ezen a helyen nyerne elhelyezést a világhírű Pálffy-féle paprikatelep is.

Rainer Károly és fia asztalos gyára a dohánygyár melletti vízállásos területből mintegy 1800 négyszögölet kér, körülbelül 7000 korona vételárért. Ketskeméti Antal lakatos-áru gyáros gyára kibővítésére szintén telket kér a várostól.

A januári közgyűlés elé beterjeszti a tanács és a bizottság valamennyi kérvényt, a közgyűlés elé kerül azonban ezeken kívül még a *Magyar Kender és Lenipar részvénytársaság* kérvénye is, amelyben — mint azt már megírtuk, a gyár telepe kibővítésére 5 hold telket kér gyára kibővítésére, további 5 holdat pedig díjmentesen munkásházak céljaira. A kérelmet annak idején pártolólagerjesztette a bizottság a közgyűlés elé, amely érdemben most fog határozni és minden bizonnyal támogatni is fogja a gyárnak ipara fejlesztésére és a munkásházak építése által szociális feladatokra irányuló törekvését.

Amint a fent felsorolt kérvényekből is kitűnik, ezuttal egy szokatlanul örvendetes akció vette kezdetét. Hatalmas ipari fellendülés előtt áll a város, tömegesen igyekeznek bővíteni a szegedi gyárakat és tisztára a közgyűlésen mulik, hogy ez az akció olyan befejezést nyerjen, amely egyaránt lesz előnyös Szeged városára, Szeged város ipari fejlődésére. Cikkünk bevezető részében hangzottatott irányelvek szerint kell eljárni és akkor a most megindult akció nem lesz muló jelenség csak, hanem kezdete lesz egy olyan mozgalomnak, amely megteremti ennek a városnak hatalmas ipari életét.

SZINHÁZ, MŰVÉSZET

Színházi műsor.

Vasárnap délután *Babuska*, operett.

Vasárnap este *Rossz pénz nem vész el*, népies vígjáték. Bemutató (Bérletszünet.)

* **A „Lyra” első hangversenye.** Január 28-án, vasárnap délután tartja meg a *Lyra* első hangversenyét. Megállapították a premier-hangversenyeszt programját. Elvezetés is olyan, hogy a szenzáció erejével hat. A budapesti *Népopera* kiváló művészei: *Andréjka* Margit és *Pogány* György mutatkoznak be a szegedi közönségnek. Az ő művészi képességük segítette elsősorban diadalra *Quo vadis?*-t, mert a hatalmas, opera vezető szerepeit énekeltek és játszották. Az ének-számokat *Csányi* Mátyás, a zseniális zeneszerző és karmester kíséri. A szegedi honvédzenekar Wagner és Mozart operáiból ad részleteket, *Fichtner* Sándor karmester, zeneszerző dirigálásával. Szegeden rendkívül nagy az érdeklődés a hangverseny iránt. Jegyeket az összes dohánytőzsdékben, Neumann M. divatárnyizletében, a Lloyd, a katonai kör, a magántisztviselők és a kereskedők egyesületében előre válthatja a közön-

ség. A délután félhat órákor kezdődő hangversenynek az a műsora:

1. Mozart: Varázsfuvola. Nyitány. Játssza: A magy. kir. honvédzenekar. 2. Wagner: Ima a „Rienzi” című operából. Előadja: *Pogány* György, a Népopera hőstenőre. 3. Verdi: Az „Aida” című opera nagy áriája. Éneklő: *Andréjka* Margit, a Népopera művésznője. 4. Godard: Nikia álma. Szimfonikus költemény. 5. Wagner: Lohengrin III. felvonásának előjátéka. Játssza: A magy. kir. honvédzenekar. 6. Nougés: „Quo vadis” opera IV. képének börtönjelenete. Szerelmi duett. Előadják: *Andréjka* Margit és *Pogány* György, a Népopera művészei. A zongorakíséretet *Csányi* Mátyás színházi karmester látja el. A zenekart *Fichtner* Sándor dirigálja. Helyárak: Páholy 12 korona. Fentartott zsöllye 4 korona. Ülőhelyek 3 korona és 2 korona. Állóhely 1 korona.

* **Sebestyén Irma vendégjátéka.** A *Babuska* szombati előadásán szegedi fiatal szubrett mutatkozott be: *Sebestyén* Irma. Fiatalságával és temperamentumos játékkal sok tapsot kapott. Bájos közvetlenséggel játszotta és énekelte szerepét. Csak még a rutinja hiányzik, hogy elsőrangú szubretté legyen. Hangyaga nem nagy, de képzettsége kitűnő. A fölmelegített oarettnek közepes sikere volt. *Heltai* és *Solymosi* mókái mentették meg az estét. A többi szeredlők szokott trükkjeikkel sem tudtak hatást elérni.

* **Képhiállítás a kulturpalotában.** *Sztríha* Sándor festőművész kollektív képhiállítása január 21-én, vasárnap délelőtt 11 órákor nyílik meg. A kiállítás megtekinthető naponként 10 órától 4 óráig. Belépődíj nincs.

Szeplőt, mélytet, pattanást
gyorsan eltávolít a
BEULE-féle

Viola-Crém

Kapható:
a Kigyó gyógyszerárban
Szeged, Klauzál-tér és Kőrös-u. sarkán

Egy porosz tábornok nyilatkozata a véderőpolitikáról.

(*Bécsi munkatársunktól.*) Érdekes vendége volt a napokban a bécsi „Német-klub”-nak, *Keim* porosz tábornok tartott előadást a véderőpolitikáról. Bennünket már azért is közelről érdekel e felolvasás, mert a felolvasó szövetségesünknek egy tábornoka s egyébként is jelentős egyéniség. Jelenleg szolgálaton kívüli viszonyban álló vezérőrnagy a porosz királyi hadseregben s annak idején *Caprivi* gróf kancellár katonaiügyi tanácsadója volt. Az aktív szolgálatból kilépve, a *német flottaegységet* megalapítása s felvirágoztatása körül szerzett érdemeket. Társadalmi uton: élőszóval és tollal szolgálja a hazafias és katonás nevelés eszméjét. A véderőpolitikáról tartott előadásának is ez a tengelye. Katonás rövidséggel, világos okfejtéssel s a meggyőződés abszolút erejével bizonyítja, hogy az erős hadsereg az állami lét legfőbb biztosítója. És megszivlelésre méltó, amikor a *pártpolitika és véderőpolitika különválasztásának* természetes szükségességét hangsúlyozza.

Mi a véderő? — így kezdte *Keim* tábornok érdekes előadását. — *A véderő maga az állam, maga a nép.* E fogalmak manapság elválaszthatatlanok. Ha egy állam elhanyagol-

ja védőerejét (védőképességét), elveszti súlyát, tekintélyét, mely hatalmi kérdésen épül, vagy semmisül meg. A nemzeteknek szükségük van a nagy szellemi imponderabilitásokra, amde hatalom nélkül ezek miesem érnek.

Ugy tetszik, mintha *Ausztriában és Magyarországon* a véderőpolitika utóbbi időben élénkebb iramú volna s nézetem szerint legfőbb ideje, mert Ausztriában voltaképp már 1902 óta hajtják a véderőpolitikát, anélkül azonban, hogy csak valamelyest is előbbre jutottak volna.

És — bár nem akarok jóslgatni — mondom önöknek, hogy *puskaporszag van a levegőben*. 1902 óta több ízben éreztük ezt a szagot és — hála érte a Gondviselésnek — hogy a háború furiája végig nem gázolt Ausztria-Magyarországon és Németországon, de fölötté komor az idők járása és nemesak Tripolisz felől jó puskaporszag, hanem egész Európa feszült várakozásban él.

Moltke azt mondta: „Ötven évig erős készség sem kell, hogy álljunk Franciaországgal szemben.” Kilenc év hiányzik még a félszázadból s azt hiszem, hogy ebben a kilenc évben nem fogjuk elkerülhetni a háborút. Az ugynevezett világbékebarátok nevezetesen Ausztriában ezt kétségbevonják. Ezek az urak igen derék emberek, de rossz zenészek. Törekvéseiknek vörös fonala állításuk, hogy mi a paradicsomban élünk. Szó sincs róla, s a világképet nem is fogjuk megvalósíthatni. Épen ezért népek és államfrfiak kötelessége egyaránt, hogy idejében elkészüljenek a háborúra.

Véderőpolitikáról beszélve, rá kell, hogy mutassak egyfelől azon elkecsereedett küzdelmekre, amelyek a véderőért Németországban és Ausztriában folynak és folynak, másfelől a véderő és a pártpolitika közötti egészen különös összefüggésre. Mert ezt az összefüggést önök csak a két államban találják meg.

Ha egy amerikaitól, angoltól, vagy franciától azt kérdezik: mi az ő pártjának a nézete a véderőre, — nevetni fog, mondván: „*A véderőkérdések mindennemű politika fölött állanak.* A hadsereg egyaránt szolgálja a népet és az országot, hogy lehetne valaki oly dőre, hogy e kérdéseket összekavarja a pártpolitikai állásponttal.” Nálunk az okot abban látom, hogy a német nemzet politikai dolgokban — enyhén szólva — gyerekes. Önmagától sohase vitt végbe nagy tetteket, mindig jönnie kellett valakinek, aki azokat véghez vitette vele. A német nemzetnek kétségteleneül van érzéke a költészet, művészet és tudomány iránt, de hiányzik az érzéke a katonai kérdések iránt s azt fel kell benne ébreszteni. És e téren a véderőpolitikának nagy feladatokat kell megoldania.

Mindnyájunk kötelessége, hogy honfitársainkat ráneveljük, hogy végre-valahára *külválasszák a véderőpolitikát a pártpolitikától.* És ha Ausztria-Magyarországon egy snájdigabb véderőpolitikába fognának, egyes pártok bizonnyal azt mondanák: Nem gondolunk ellentállásra, miután arról van szó, amihez jogunk, amire szükségünk van: hogy tekintélyünket a világ előtt megóvjuk.

S most lássuk az osztrák-magyar hadsereget: az itt következőket nem azért mondom, mert katonák és politikusok vannak jelen. Ha önök katona-szemmel ézik az osztrák-magyar hadsereg szervezetét, kénytelenek bevallani, hogy „egyenesen bmulatraméltó, amit ennél a hadseregnél a csapatok harszerű kiképzése tekintetében érnek, ha tekintetbe vesszük, hogy a kiképzésnél mily nehézségekkel kell megküzdeni.”

Őszintén mondom: az osztrák-magyar hadsereg békelétszáma fölötté kicsiny. Ma is a gyalogság a főfegyvernem. Egy öreg tábornok szavaival élve: „Ha a gyalogság előre megy, biztos a győzelem, ha az hátrál, a csata elveszett.” És a viszonyok az osztrák-magyar hadseregben épen a gyalogság munkáját ehezítik meg a legjobban. És a tiszt és alásztí kar érdeme, hogy a sokszínű nemzetiségű tömkelegből egy ily gyalogságot tud összetereíteni.